

видѣлъ и, като и прѣпрѣчилъ пѣтя да не избѣга, спрѣлъ жъ и ѹ казалъ:

— Кажи ми, лисо, защо ходишъ да крадешъ чуждитѣ кокошки. Наистина, че много те съжелявамъ. Я помисли, колко е лоша и опасна твоята кражба! Когато влѣзешъ да крадешъ, мислишъ всѣка минута, че ей-сега ще те видѣтъ и хванѣтъ, та ще одерѣтъ отъ тебе хубавата ти кожа. Не е хубаво да крадешъ. Отречи се отъ този неспокоенъ животъ. Кокошкитѣ, които крадешъ, не струватъ толкова, щото да туряшъ за тѣхъ живота си въ опасность.

— Всичко това го знаж много хубаво, отговорила лисицата. Сега съмъ се отчаяла отъ този животъ. По-вечето откраднати кокошки ми се видѣтъ безвкусни, защото азъ имамъ честна душа и признавамъ лошитѣ си постѣнки. Но какво да правѣж? Трѣба да ѣмъ, — да хранѣж дѣцата си, а по нѣкога да погостѣж и моя кумъ вълка. Отъ гдѣ ще взема, ако не идж да откраднѣж?

— Ако ми казвашъ право, казалъ селянина, азъ ще ти помогнѣж. Остани при мене и азъ ще те храня, ще давамъ храна за дѣцата ти и за кумѣтъ ти, но само искамъ да не крадешъ. Азъ ще те направѣж пазачъ на кокошкитѣ ми отъ другитѣ лисици. Ти, като ги познавашъ добрѣ, ще можешъ много лесно да изпълнявашъ тази си длѣжностъ. По този начинъ живота ти ще бѣде много по-добъръ и спокоенъ отъ този, който карашъ сега.

Лисицата се съгласила на това и тосъ-часъ заела длѣжността си. Селянинътъ билъ доста богатъ, та дворѣтъ му билъ пълненъ съ кокошки. Цѣлия день вардила кокошкитѣ на селянина и не можала да се нарадва на новия си животъ. Всичко ѹ било готово: ѣдѣла, колкото щѣла, живѣяла, както искала.

Но това не отишло за дълго. Колкото и да била сита, пакъ ѹ се искало да си открадне — по-сладка и се виждала откраднатата кокошка. И ето що сторила: една нощъ, когато господарѣтъ и спялъ, вмѣжнѣла се въ курника и издушила всичкитѣ му кокошки, а сама побѣгнѣла.